

РИК РИЪРДЪН

ИЗПИТАНИЯТА НА
ДЯЛООН

◀ 1 ▶

СКРИТИЯТ ОРАКУЛ

Превод от английски Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Hidden Oracle*

Text copyright © Rick Riordan, 2016

Permission for this edition was arranged through the Nancy Galt Agency.

Превод Александър Драганов

Редактор Илияна Бенова – Бени

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2016

Тираж: 3000 бр.

ISBN 978-954-27-1738-6

1

*Хулигани удрят лицето ми.
Да можех, бих ги смазал.
Жалко е да си смъртен.*

КАЗВАМ СЕ АПОЛОН. Някога бях бог.

За четири хиляди шестстотин и дванайсет години свърших много работа. Предизвиках чума сред гърците, обсадили Троя. Благослових Бейб Рут¹ да направи три хоумръна на финалите по бейзбол 1926-а. Гневът ми заля Бритни Спиърс по време на музикалните награди на MTV през 2007 година.

Но никога през безсмъртния си живот не се бях стоварвал в кофа за боклук. Дори не знам как точно стана.

Просто се събудих, падайки. Небостъргачите се въртяха пред мен. От тялото ми излизаха пламъци. Опитах да полетя. Опитах да се превърна в облак или да се телепортирам в друга част на света. Опитах сто неща, които би трябвало да са лесни за мен, но продължих да падам. Сгромолясах се в тесен каньон между две сгради и БУМ!

Има ли нещо по-тъжно от звука на бог, който тупва в отпадъци?

Лежах и стенех от болка в отворената кофа за боклук. Ноздрите ми пламнаха от миризмата на развалена надени-

¹ Легендарен американски бейзболист. Пълното му име е Джордж Хърман Рут-младши. – Бел. прев.

ца и употребени пелени. Чувствах, че ребрата ми са счупени, въпреки че това не се очакваше да е възможно.

Мозъкът ми се спече от объркване, но един спомен излезе на повърхността. Гласът на баща ми Зевс.

– **ВИНАТА Е ТВОЯ. СЕГА ЩЕ СИ ПОНЕСЕШ ПОСЛЕДСТВИЯТА.**

Осъзнах какво се бе случило с мен и заплаках от отчаяние.

Дори за бог на поезията като мен е трудно да опише как се чувствах. Как бихте могли вие, обикновени смъртни, да ме разберете? Представете си да ви съблекат голи и да ви подпалят пред смееща се тълпа. Представете си ледена вода, която изпълва устата и дробовете ви, как ви се образуват синини от налягането, как крайниците ви стават на каша. Представете си да се чувствате посрамени, може би уязвими – публично и брутално да ви отнемат всичко, което ви прави *вас самите*.

Моето унижение бе по-голямо.

ВИНАТА Е ТВОЯ, отекна гласът на Зевс в главата ми.

– Не! – извиках нещастно аз. – Не, не е! Моля те!

Никой не ми отговори. В другия край по тухлените стени гореше тъмен огън. Над мен зимното небе бе сиво и безрадостно.

Опитах да си припомня детайлите относно присъдата ми. Татко бе ли казал колко ще трае наказанието ми? Какво трябваше да сторя, за да си върна благоволенieto му?

Спомените ми бяха твърде неясни. Едва помнех как изглежда самият Зевс. Нямах представа защо бе решил да ме захвърли на Земята. Помня, че бе имало някаква война с гигантите. Боговете бяха хванати по бели гащи, унизени и почти разгромени.

Но в едно бях сигурен – наказанието ми бе несправед-

ливо. На Зевс му бе нужно да обвини някого. Затова, естествено, се спря на най-красивия, талантлив и обичан бог в пантеона. На мен.

Лежах си в боклуците и гледах надписа върху капака на кофата. ЗА ДА ИЗВОЗИМ БОКЛУКА ВИ, ОБАДЕТЕ СЕ НА 1-555, ФИРМА „МИРИЗЛИВКО“.

„Зевс ще премисли – казах си аз. – Опитва да ме уплаши. Всеки момент ще ме върне обратно на Олимп и ще се отърва с мъмрене.“

– Да – гласът ми прозвуча глух и отчаян, – това трябва да е.

Пробвах да мръдна. Исках да бъда на крака, когато Зевс дойде да се извини. Ребрата ме боляха. Стомахът ми се бе свил. Излязох с мъка от кофата за боклук. Паднах и се приземих на рамото си, което изпука върху асфалта. Изскимтях от болка.

– Ставай, ставай! – казах си аз.

Не бе лесно да го направя. Виеше ми се свят. Едва не припаднах от усилието. Стоях в задънена улица. На около петнайсет метра от мен единственият изход водеше към улица с мръсни витрини на заложни къщи. Предположих, че се намирам някъде в западната част на Манхатън, освен ако Зевс не ми бе наистина сърдит. Тогава щеше да ме е пратил в Бруклин.

Огледах новото си тяло. Изглеждах като бяло момче в тийнейджърска възраст. Носех маратонки, сини дънки и зелена риза. Ужасно скучно. Чувствах се слаб, немошен и твърде *човешки*.

Не мога да разбера как вие, смъртните, понасяте всичко това. Прекарвате целия си живот, пленени в парче месо. Никога не можете да изпитате прости удоволствия като това да се превърнеш в колибри и да се разпаднеш в ярка

светлина.

А сега бях един от вас. Поредното парче месо. Небесата не бяха милостиви.

Прерових джобовете си с надеждата да открия ключовете към слънчевата си колесница. Нямах късмет. Намерих евтин платнен портфейл, в който имаше стотина долара – може би пари за първия ми обяд като смъртен – както и шофьорска книжка от щата Ню Йорк и снимка на смотан къдрокос младеж. Нямахме как това да съм аз! Името също бе тъпо – Лестър Пападопулос. Жестокостта на Зевс не знаеше граници.

Надникнах в кофата за боклук с надеждата лъкът, колчанът и лирата ми да са паднали на земята заедно с мен. Щях да се радвам дори на хармониката си. Но не зърнах нищо.

Поех си дълбоко въздух.

„Горе главата – казах си. – Трябва да си ми останали все някакви божествени способности. Нещата могат да бъдат и далеч по-лоши.“

– Хей, Кейд, я виж тоя смотаняк! – обади се дрезгав глас.

Двама младежи блокираха изхода на улицата. Единият бе нисък и платиненорус, другият висок и рижав. И двамата носеха огромни качулки и смъкнати панталони. Татуировки на змии покриваха вратовете им. Единственото, което им липсваше, бе надписът на челото: АЗ СЪМ ОТРЕПКА.

Рижавият погледна портфейла в ръката ми.

– Спокойно, Майки. Този пич изглежда свестен.

Той се ухили и извади ловен нож от колана си.

– Всъщност базирам се, че иска да ни даде всичките си пари.

Обвинявам дезориентацията си за станалото след това.

Знаех, че съм изгубил безсмъртието си, но все още се смятах за могъщия Аполон. Не можете да промените мис-

ленето си така бързо, както бихте се превърнали в снежен леопард например.

Освен това в предишните случаи, когато Зевс ме бе наказвал с преобразяването ми в смъртен (вече два пъти бе ставало), бях запазил огромната си сила и поне част от божествените си способности. Предполагах, че и сега ще е същото.

Нямаше да позволя на две гаменчета да вземат портфейла на Лестър Пападопулос.

Изправих се с надеждата Кейд и Майки да се уплашат от царствения ми вид и божествена красота. (Със сигурност нямаше как да изгубя тези качества, независимо от това как изглеждаше снимката на книжката ми.) Пренебрегнах течността от кофата за боклук, която капеше по врата ми.

– Аз съм Аполон – обявих аз, – а вие, смъртни, имате три избора. Да направите жертвоприношение в моя чест, да избягате или да бъдете унищожени.

Исках словата ми да отекнат по улицата, да разтърсят кулите на Ню Йорк, да накарат небесата да потреперят. Нищо от това не се случи. Само дето гласът ми стана писклив, когато произнесох думата „унищожени“.

Рижавият Кейд се ухили още по-широко. Помислих си колко забавно би било да предизвикам змийските татуировки около врата му да оживеят и да го удушат.

– Какво мислиш, Майки? – попита той приятеля си. – Трябва ли да направим жертвоприношение в чест на този тип?

Майки се намръщи. С щръкналата си руса коса, жестоки малки очички и дебело тяло ми напомни на чудовищната свиня², която тормозеше село Кромсион в добрите стари

² Митична свиня, убита от героя Тезей. Виж „Гръцките герои на Пърси Джаксън“. – Бел. прев.

времена.

– Нямам нищо, което да принеса в жертва, Кейд. – Гласът му прозвуча така, все едно бе ял запалени цигари. – Какви са другите варианти?

– Да избягаме? – предложи Кейд.

– Мне – отвърна Майки.

– Да ни унищожат?

– Аз викам ние да го унищожим – изсумтя Майки.

Кейд завъртя ножа между пръстите си и го хвана за дръжката.

– Става. След теб, моля.

Прибрах портфейла в задния си джоб. Вдигнах юмруци. Не исках да правя смъртните на бърз, но бях убеден, че мога да го сторя. Дори и в толкова отслабено състояние, се предполагаше, че съм далеч по-силен от който и да било човек.

– Предупредих ви – рекох. – Способностите ми надхвърлят всичко, което можете да си представите.

– Мдаа – изпука с кокалчета Майки.

След което нападна.

Ударих веднага щом влезе в обхвата ми. Излях целия си гняв в този юмрук. Това трябваше да е достатъчно, за да изпари Майки и да остави очертанията от фигурата му по асфалта.

Вместо това той се приведе, което ми се стори дразнещо.

Олюях се напред. Длъжен съм да ви кажа, че Прометей не е направил хората както трябва. Краката на смъртните са тромави. Опитах да компенсирам с неизчерпаемата си ловкост, но Майки ме ритна в гърба и аз паднах и ударих божественото си лице.

Ноздрите ми се издуха като въздушни възглавници. Ушите ми изпращяха. Вкусът на метал изпълни устата ми. Завъртях се, изпъшках и намерих двете отрепки втрени

в мен.

– Майки – каза Кейд, – можеш ли въобще да си представиш този тип с някакви сили?

– Не – отвърна Майки, – не мога да си го представя с никакви сили.

– Глупци! – изграчих. – Ще ви унищожа!

– Да бе – поигра си с ножа Кейд. – Мисля, че първо ще те стъпчем.

Кейд вдигна ботуша си над лицето ми и светът притъмня.

2

Момиче идва от нищото.

Съвсем съм унижен.

Глунави банани.

НЕ СЪМ ЯЛ ТОЛКОВА БОЙ, откакто участвах на състезание по китара срещу Чък Бери³ през 1957 година.

Докато Кейд и Майки ме риташа, се свих на топка и опитах да предпазя ребрата и главата си. Болката бе нетърпима. Повърнах и се разтреперих. Причерня ми. Червени петна избиха пред очите ми. Когато нападателите ми се умориха да ме ритат, удариха главата ми с една торба боклуци, която се спуска и ме покри с утайка от кафе и плодови обелки.

После се отдръпнаха задъхани. Груби ръце ме претърсиха и грабнаха портфейла ми.

– Я скивай тук – каза Кейд. – Някакви кинти и книжка на някой си Лестър Пападопулос.

– Лестър? – изсмя се Майки. – Това е дори по-скапано от Аполон.

Докоснах носа си, който имаше размера и плътността на воден матрак. Пръстите ми почервеняха.

– Кръв – промърморих. – Невъзможно...

– Възможно е, Лестър – приведе се до мен Кейд. – Дори може и повече. Би ли ми обяснил защо нямаш кредитна карта или мобилен? Не искам да вярвам, че съм ритал тол-

³ Легендарен американски китарист. – Бел. прев.

кова само за стотачка.

Загледах се в кръвта по пръстите си. Бях бог. *Нямах* кръв. Дори когато бях преобразяван в смъртен преди, във вените ми течеше златен Икор. Никога досега не съм бил чак толкова... *превръщан*. Бе станала грешка. Или някакъв номер. Нещо.

Опитах да седна.

Ръката ми се хлъзна върху една бананова кора и отново паднах. Нападателят ми се изсмяха.

– Тоя тип ми харесва – каза Майки.

– Да, ама шефът каза, че е фрашкан с мангизи – оплака се Кейд.

– Шефът... – промърморих аз. – Шефът?

– Правилно си чул, Лестър. – Кейд ми удари един чумбер. – Шефът каза, че ако слезем по тая уличка, може да те пребием и да ти вземем всичко. Това обаче...

Той размаха банкнотите под носа ми.

– Не е добър хонорар.

Въпреки затрудненията си изпитах надежда. Ако тези хулигани бяха пратени наоколо, за да ме търсят, значи, шефът им явно беше бог. Нямаше смъртен, който да знае, че ще падна на това място. Може би Кейд и Майки също не бяха хора. Вероятно бяха добре маскирани хора или зли духове. Това поне би обяснило как успяха да ме набият толкова лесно.

– Кой... кой е шефът ви? – пробвах да се изправа. Раменете ми посипаха утайка от кафе. Така ми се зави свят, все едно летях до изпаренията на първичния Хаос, ала отказах да се смиря.

– Зевс ли ви прати? А може би Арес? Искам аудиенция!

Майки и Кейд се спогледаха, сякаш се питаха: „Вярваш ли на очите си?“.

– Ти май не разбираш от намеци, а, Лестър? – вдигна ножа си Кейд.

Майки свали колана си – верига за мотоциклети – и го уви около пръста си.

Реших да им попея, за да се предадат. Може и да бяха уютяли на юмруците ми, ала нямаше смъртен, който да устои на кадифения ми глас. Мъчех се да реша дали да им изпея „Ти ме изпрати“⁴, или моето оригинално парче „Аз съм твоят бог на поезията, бебче“, когато един глас изкрещя:

– ХЕЙ!

Хулиганите се обърнаха. Над нас, на второто ниво на външна аварийна стълба, стоеше момиче на дванайсет.

– Оставете го на мира! – нареди тя.

Първата ми мисъл бе, че Артемида е дошла на помощ. Сестра ми често се явяваше като дванайсетгодишно момиче по причини, които никога не можех да разбера. Нещо обаче ми подсказа, че това не е тя.

Момичето на противопожарната стълба не вдъхваше страхопочитание. Бе нисичка и пълничка, с тъмна коса, подстригана като на паж⁵. Имаше черни очилца, тип котешки очи с кристалчета по ъглите. Дрехите ѝ бяха като избрани от детската градина – червени маратонки, жълти чорапогачи, зелена рокличка. Може би се бе маскирала като светофар.

Но всъщност в изражението ѝ се прокрадаваше нещо страшничко.

На лицето ѝ бе изписана същата сърдита гримаса, която

⁴ „You Send Me“ – легендарна песен на американския певец Сам Кук, която излиза през 1957 година. – Бел. прев.

⁵ Прическа, популярна сред жените от 50-те години на миналия век, оформена според представата за това как са подстригвани пажовете в Средните векове. В съвременната действителност на Пърси Джаксън изглежда като анахронизъм. – Бел. прев.

старата ми приятелка Кирена⁶ имаше, когато се бореше с лъвовете.

Майки и Кейд обаче не изглеждаха впечатлени.

– Разкарай се, хлапе – каза ѝ Майки.

Момичето тропна с крак и накара стълбата да потрепери.

– Уличката е моя. Аз определям правилата.

Носовият ѝ заповеднически глас я правеше да звучи така, все едно се кара на съученик по време на читалищна пиеска.

– Каквото и да има той смотльо, то е мое! Включително кинтите!

– Защо всички смятат, че съм смотан? – обадох се немощно. Коментарът ми се стори несправедлив, макар да бях пребит и покрит с боклуци, но никой не ми обърна внимание.

Кейд изгледа кръвнишки момичето. Лицето му стана червено като рижавата му коса.

– Бъзикаш ли се с мен? Разкарай се, сополанке!

Вдигна една гнила ябълка и я метна по нея. Момичето не трепна. Плодът падна в краката ѝ, търкулна се и спря.

– Искаш да си играем с храна? – избърса нос момичето. – Хубаво.

Не зърнах как ритна ябълката, но тя полетя обратно и със смъртоносна точност удари Кейд в носа. Той тупна по задник.

Майки изръмжа. Пое към противопожарната стълба, но една бананова обелка застана на пътя му. Подхлъзна се и се просна на земята.

– ОУ!

⁶ Повече за легендарната героиня Кирена, победила лъв с голи ръце, може да научите в „Гръцките герои на Пърси Джайксън“. – Бел. прев.

Отстъпих от изпотръшканите на земята бандити. Запитах се дали не трябва да хукна да бягам, но едва куцуках. Освен това не ми се щеше да ме целят със стари плодове.

Момичето прескочи перилата и се спусна на земята с изненадваща точност, след което взе торба боклуци от кофата.

– Спри! – Кейд започна да пълзи рачешката в опитите си да се отдалечи от момичето. – Нека да поговорим за това!

Майки изпъшка и се завъртя по гръб.

Момичето се нацупи. Устните ѝ бяха напукани. Черни влакънца стърчаха от краищата им.

– Момчета – каза тя. – Вие не ми харесвате. Най-добре ще е да се махнете.

– Разбира се – отвърна Кейд. – Само...

Той се пресегна към парите, пръснати сред утайката от кафе.

Момичето метна торбата с боклуци, която се пръсна по средата на полета си и покри всичко с невъобразимо количество гнили банани. Те повалиха Кейд на земята, а Майки бе затрупан с толкова обелки, че заприлича на нападнат от месоядни морски звезди.

– Махнете се от уличката ми – нареди момичето. – Не забавно.

Още боклуци от кофата избухнаха като пуканки и засипаха Кейд и Майки с репички, обелки от картофи и друг материал за тор. По чудо нищо не падна върху мен. Въпреки нараняванията си двамата побойници станаха на крака и избягаха с писъци.

Обърнах се към дребничката си спасителка. Познавах много опасни жени. Сестра ми можеше да предизвика дъжд от смъртоносни стрели. Мащехата ни Хера редовно караше смъртните да полудяват и да се секат на парчета помежду си.

Но дванайсетгодишната господарка на боклуците успя

да ме притесни.

– Благодаря – казах.

Момичето скръсти ръце. На средните си пръсти носеше еднакви златни пръстени полумесеци. Очите ѝ блестяха мрачно като на гарван. (Мога да направя това сравнение, защото аз измислих гарваните.)

– Не ми благодари – каза тя. – Все още си на уличката ми.

Обиколи ме и ме огледа, сякаш бях свещена крава. И това сравнение мога да направя, защото имах такива.

– Ти си богът Аполон? – Не звучеше впечатлена. Нито от вида ми, нито от идеята, че богове ходят сред смъртните.

– Значи си чула разговора ни?

– Да, но не приличаш на бог – кимна тя.

– Не съм в най-добрата си форма – признах. – Татко Зевс ме изгони от Олимп. А ти коя си?

Ухаеше на ябълков пай, което бе изненадващо, тъй като изглеждаше толкова неспретнато. Част от мен искаше да намери чиста кърпа, да измие лицето ѝ, след което да ѝ поръча топъл обяд. Друга част от мен искаше стол, с който да се защити, ако реши да ме ухапе. Напомняше ми на бездомните животни, които сестра ми винаги приютяваше – кучета, пантери, прокудени девиси и малки дракони.

– Казвам се Мег – каза тя.

– От Мегара ли идва, или от Маргарет?

– От Маргарет. Никога обаче не ме наричай Маргарет.

– Ти полубогиня ли си, Мег?

Тя избута очилата си нагоре.

– Защо реши подобно нещо?

Отново нямаше вид на изненадана от въпроса. Почувствах, че бе чувала този израз и преди.

– Ами определено имаш някаква сила. Прогони онези

хулигани с гнили плодове. Може би владееш бананакинеза. Или контролираш боклуците? Навремето познавах римска богиня на име Клоацина, която управляваше каналите на града. Да не сте роднини?

Мег се нацупи. Останах с впечатлението, че съм казал нещо не както трябва, но нямах идея какво.

– Мисля да ти взема парите – отвърна Мег. – Хайде, махай се!

– Не, чакай. – Отчаянието си проправи път до гласа ми. – Моля те. Смятам, че имам нужда от помощ.

Чувствах се нелепо, разбира се. Аз, богът на пророчеството, чумата, стрелбата, лечителството, музиката и още няколко неща, които в момента не можех да си спомня, молах улична калпазанка за помощ. Но си нямах никой друг. Ако това дете смяташе да ми задигне парите и да ме изрита на жестоките зимни улици, не вярвах, че ще мога да я спра.

– Да кажем, че ти повярвам. – Гласът на Мег стана напевен, все едно се канеше да очертае правилата на играта: „Аз ще съм принцеса, а ти прислуга“. – Да кажем, че реша да помогна. Какво следва?

„Добър въпрос“, помислих си.

– Ние... в Манхатън ли сме?

– Мхм. – Тя се завъртя и затанцува. – В същата дупка от ада.

Не ми се стори редно дете да говори за ада. Но не бе редно и дете да живее само на някаква уличка и да се бие с бандити сред боклуците.

Запитах се дали да не ида до Емпайър Стейт Билдинг. Това бе входът към планината Олимп днес. Съмнявах се обаче, че стражите ще ме пуснат до тайния шестстотен етаж. Зевс нямаше да ме улесни толкова.

Може би трябваше да потърся стария си приятел, кен-

тавърра Хирон. Той имаше цял лагер герои в Лонг Айлънд. Можеше да ми предложи подслон и напътствия. Но това бе опасно пътуване. Един беззащитен бог бе сочна мишена. Всяко чудовище по пътя с радост щеше да ме изяде. Завистливи духове и низши богове също биха се зараждали на тази възможност. Да не забравяме и тайнствения шеф на Кейд и Майки. Нямах идея кой е това и дали имаше и други по-лоши слуги, които да прати срещу мен.

Дори да стигнех Лонг Айлънд, очите ми на смъртен можеше да не открият лагера на Хирон изпод вълшебното му покривало. Нуждаех се от водач, който да ме отведе там. Някой опитен. Някой, който живее наблизо...

– Имам идея. – Изправих се, доколкото ми позволяваха нараняванията. Не бе лесно да изглеждам уверен с окървавен нос и утайка от кафе по дрехите. – Познавам един човек, който може да помогне. Живее в Горен Ийст Сайд. Заведи ме при него и ще те наградя богато.

– С какво? – хрипкаво се изсмя Мег, след което затанцува и обра дваисетдоларовите банкноти от боклуците. – Вече прибирам парите.

– Хей!

Тя ми подхвърли портфейла, в който се намираше само шофьорската книжка на Лестър Пападопулос.

– Парите ти са в мен, в мен, в мен – запя Мег.

Сподавих ръмженето си.

– Слушай какво, хлапе, няма да съм смъртен завинаги. Един ден отново ще стана бог. Тогава ще наградя тези, които са ми помогнали, и ще накажа онези, които са ми отказали.

– Откъде знаеш, че ще стане така? – сложи ръце на кръста тя. – Бил ли си смъртен преди?

– Всъщност да. На два пъти. И в двата случая наказание-

то ми трая само няколко години.

– О, да? И как успя да си върнеш божествените сили?

Започнах да мисля за стихотворение относно евентуалното възвръщане на божествените ми способности.

– Обикновено Зевс иска от мен да робувам на някой важен полубог. Онзи тип, за когото ти споменах например. Той би бил идеален. Ще извърша онова, което би искал от мен новият ми господар. Ако се държа прилично, ще ми позволят да се върна на Олимп. В момента трябва да придобия силите си обратно и да разбера...

– Откъде знаеш на кой герой трябва да служиш?

– Моля? – премигнах.

– Как разбираш на кой полубог трябва да служиш, глупчо?

– Ами... тъъ. Обикновено се подразбира. Натъквам се на тях. Затова искам да стигна до Ийст Сайд. Новият ми господар ще приеме службата ми и...

– Аз съм Мег Макафри – изчурулика Мег. – Приемам службата ти!

Над нас в сивкавото небе протътна гръм. Звукът отекна из града като божествен кикот.

Останките от гордостта ми станаха на ледена вода и потънаха в чорапите ми.

– Сам се нахендрих на това, нали?

– Да! – заподскача Мег с червените си маратонки. – Здравата ще се позабавляваме!

С огромно усилие на волята се съдържах да не заплача.

– Сигурна ли си, че не си маскираната Артемида?

– Не, другото съм – започна да брои парите ми Мег. – Онова, дето го каза преди малко. Полубогиня.

– И как разбра?

– Хей така – усмихна ми се самодоволно тя. – А сега вече

имам и бог помощник на име Лестър.

Вдигнах очи към небесата.

– Моля те, татко, разбрах вината си. Не мога да сторя това!

Зевс не отговори. Вероятно заснемаше унижението ми и го споделяше в интернет.

– Споко – каза ми Мег. – Кой беше тоя, дето искаше да видиш в Ийст Сайд?

– Друг полубог – отвърнах аз. – Той знае пътя до лагера, където може да намерим подслон, напътствия, храна...

– Храна ли? – Ушите на Мег щръкнаха като краищата на очилата ѝ. – Добре ли готвят в този лагер?

– Предполагам, макар че аз обикновено ям само амброзия.

– Ето каква е тогава първата ми заповед. Ще намерим онзи тип, за да ни отведе в лагера!

Тежко въздъгнах. Това щеше да е много дълга и непосилна служба.

– Както заповядаш – рекох. – Да открием Пърси Джаксън.

3

*Някога бях божествен.
Сега съм твърде земен.
Ух, в хайку няма рима.*

ДОКАТО СЕ ТЪГРЕХМЕ по Медисън Авеню, умът ми се изпълни с въпроси. Защо Зевс не ми бе дал зимно палто? Защо Пърси Джаксън живееше толкова далеч? Защо пешеходците се взираха в мен?

Запитах се дали божествената ми аура не е започнала да се връща. Може би нюйоркчани бяха втрещени от очевидната ми мощ и неземна красота.

Но Мег Макафри ме върна в реалността.

– Смърдиш – каза тя – и изглеждаш така, сякаш са те пребили.

– Те ме пребиха. Освен това станах роб на малко дете.

– Това не е робство – тя гризна малко от кожичката около нокътя на единия си палец, след което я изплю – ... а съвместно съжителство.

– Съжителстваме в смисъла, че ти ми даваш заповеди и аз съм принуден да изпълнявам?

– Да. – Тя спря пред една витрина. – Виждаш ли? Изглеждаш отворително.

Отражението ми се втренчи в мен, но това *нямаше* как да е *моето* отражение. Бе невъзможно. Лицето бе същото като на Лестър Пападопулос от шофьорската книжка. При-

лицах на около шестнайсетгодишен. Косата ми бе тъмна, средно дълга и къдрава – стил, с който покорявах сърца във времената на Древна Атина и отново през 70-те. Очите ми бяха сини. Лицето ми не бе неприятно, но се загрозяваше от нос, подут като патладжан, от който се бе образувал противен кървав мустак над горната устна. И по-лошото – бузите ми бяха белязани от някакъв обрив, който подозрително приличаше на...

Сърцето ми се качи в гърлото.

– Ужас! – извиках. – Това акне ли е?

Безсмъртните богове не страдат от акне. Това е едно от правата, с които се раждаме. Ала щом приближих стъклото, видях, че кожата ми наистина е обсипана с белези и пъпки.

Стиснах юмруци и изкрещях срещу жестокото небе.

– Зевсе, какво съм сторил, за да заслужи това?

– Ще те арестуват – дръпна ме за ръката Мег.

– Какво значение има? Превърнали са ме в тийнейджър, който дори няма съвършена кожа. Обзалагам се, че нямам и...

С чувство на хладен ужас вдигнах ризата си. Коремът ми бе покрит със синини от падането в кофата и шутовете, които бях изял. Но най-ужасното бе, че го имаше. Шкембето, за него става дума.

– О, не! – Олюлях се на тротоара с надеждата коремът да не ме последва. – Къде са ми плочките? Винаги съм имал плочки? Четири хиляди години не съм имал шкембе. Никога!

– Стига се вайка – сподави смеха си Мег. – Добре си.

– Аз съм дебелак!

– Съвсем нормален си. Нормалните хора нямат плочки. Хайде.

Исках да възразя, че нито съм нормален, нито съм човек,

но с нарастващо отчаяние установих, че терминът ме описва напълно.

От другия край на витрината се появи лицето на намръщен охранител. Позволих на Мег да ме поведе надолу по улицата.

Тя подскочаше до мен и от време на време спираше да прибере някоя стотинка или да се завърти около улична лампа. Детето явно не се притесняваше нито от студеното време, нито от опасния път пред нас... или пък от това, че страдах от акне.

– Как може да си толкова спокойна? – настоях. – Ти си полубогиня и крачиш редом до бог, и то на път за среща с други като теб? Нищо от това ли не те изненадва?

– Хм. – Тя сгъна една от двайсетдоларовите ми банкноти на хартиено самолетче. – Виждала съм и по-странни неща.

Искуших се да попитам какво по-странно може да има от сутринта, която бяхме прекарвали, но прецених, че може да не издържа на стреса, ако разбере.

– Ти откъде си?

– Казах ти. От уличката.

– Да, но... родители? Семейство? Приятели?

По лицето ѝ пробяга тръпка. Тя върна вниманието си върху самолетчето от двайсет долара.

– Няма значение.

Силно развитите ми сетива за хората ми подсказаха, че крие нещо, но това не бе необичайно за полубоговете. За деца, благословени с безсмъртни родители, те бяха изключително чувствителни относно произхода си.

– Чувала ли си за лагера на нечистокръвните? А за лагер „Юпитер“?

– Мне. – Тя постави самолета на върха на пръста си. – Колко далеч е къщата на този Пери?

– Пърси. Не съм сигурен. Мисля, че още няколко блока.

Това, изглежда, бе достатъчно за Мег, която продължи да подскача напред, като си подхвърляше хартиеното самолетче и си го връщаше обратно. Направи циганско колело на една пресечка от Седемдесет и втора улица. Притесних се да не би подобните ѝ на светофар дрехи да объркат шофьорите и те да я сгазят. За щастие, шофьорите в Ню Йорк бяха свикнали да заобикалят безгрижни пешеходци.

Реших, че Мег е дива полубогиня. Те бяха рядко срещани, но все пак съществуваха. Без помощ и без да бъде открита от други полубогове или обучена както трябва, бе успяла да оцелее. Но късметът ѝ нямаше да трае вечно. Чудовищата обикновено започваха да ловуват и да убиват младите полубогове, когато те навършеха тринайсет и истинските им способности започнеха да се проявяват. На Мег не ѝ оставаше много. Трябваше да я отведат в лагера на нечистокръвните. Имаше нужда от това, и то не по-малко от мен. Бе имала шанса да ме срещне.

(Знам, че последното звучи очевидно. *Всеки*, който ме види, е късметлия. Предполагам обаче, че разбирате какво имам предвид.)

Ако бях в обичайното си всевиждащо аз, можех да надзърна в съдбата на Мег. Можех да разчета душата ѝ, да узная всичко, което ми е необходимо, за божествения ѝ родител, силите ѝ, мотивите и тайните ѝ.

Но сега не откривах нищо от това. Можех само да съм сигурен, че е полубогиня, понеже успешно ме бе заробила. Зевс ѝ бе потвърдил това право с гръмотевичен тътен. Чувствах оковите като облак от бананови кори. Която и да бе Мег Макафри, както ѝ да ме бе намерила, вече съдбите ни бяха преплетени.

Това бе почти толкова унижително, колкото и акнето.

Завихме на изток по Осемдесет и втора улица.

Щом стигнахме Второ Авеню, кварталът започна да ми изглежда познат – редици блокове, магазини за компютри, квартални бакалии и индийски ресторанти. Знаех, че Пърси Джаксън живее някъде наоколо, но пътешествията ми по небето със слънчевата колесница ме бяха снабдили с ориентация като на Google Earth. Не бях свикнал да пътувам по земя.

Освен това в тази смъртна форма безгрешната ми памет бе започнала да ми изневерява. Смъртни страхове и нужди замъгляваха мислите ми. Искях да ям. Искях да ида до тоалетна. Тялото ме болеше. Дрехите ми смърдяха. Чувствах мозъка си като покрит с влажен памук. Абе, хора, как издържате на всичко това?

След още няколко блока започна да вали смес от дъжд и сняг. Мег опита да я пробва с езика си, което ми се видя крайно неэффективна стратегия да утолиш жаждата си, и то с мръсна вода. Потреперих и започнах да си мисля за хубави неща – за Бахамите, за деветте музи в съвършена хармония, за ужасните наказания, които щях да стоваря върху Кейд и Майки, когато отново стана бог.

Още се питах кой е шефът им и откъде бе разбрал, че ще падна на земята. Нямаше смъртен, който да има това знание. Всъщност колкото повече мислех, толкова по-малко проумявах откъде един бог (друг, различен от мен) би могъл да предвиди бъдещето така ясно. Все пак бях бог на пророчествата, господар на Делфийския оракул, дистрибутор на най-качествените трейлъри на съдбата за последните няколко хилядолетия.

Разбира се, врагове не ми липсваха. Това е естествена последица от това, че съм толкова готин. Но можех да се сетя само за един от тях, който предрича бъдещето. А ако *той*

дойдеше за мен сега, когато бях толкова слаб...

Сподавих тази мисъл. Имах си достатъчно грижи. Нямаше нужда да се плаша до смърт с въпроси от типа на „какво... ако...“.

Започнахме да претърсваме страничните улички, проверявайки имената по пощите и табелките на домофоните. Горен Ийст Сайд бе пълен с Джаксънови. Това ми се стори дразнещо.

След няколко провала завихме зад един ъгъл и ето – паркиран под едно криво дръвче се мъдреше стар модел „Тойота Приус“. На покрива ѝ имаше следи от копита на пегас, които не можеха да бъдат сбъркани с нищо друго. (Откъде знаех? Разпознавам следите от копита, а и нормалните коне не препускат върху тойоти. Пегасите, от друга страна...)

– Аха – казах на Мег. – Приближаваме.

След половин блок малко по-надолу разпознах сградата – пететажна къща с ръждиви климатици, подаващи се от прозорците.

– Voilà! – извиках.

На предните стъпала Мег спря така, все едно се бе ударила в невидима бариера. Обърна се назад към Второ Авеню. Тъмните ѝ очи бяха пълни с тревога.

– Какво има? – попитах.

– Мисля, че ги видях отново.

– Тях? – Проследих погледа ѝ, но не забелязах нищо необичайно. – Бандюгите от уличката?

– Не. Два... – тя размаха пръсти – ... сияйни мехура. Видях ги и на Парк Авеню.

Пулсът ми се ускори от анданте темпо до бодряшко алегрето⁷.

⁷ Музикални термини, които обозначават скоростта, с която трябва да се изпълни произведението. – Бел. прев.

– Сияйни мехури? Защо не ми каза нищо?

– Забелязвам много шантави неща – потропа по рамите на очилата си тя. – Казах ти вече. Обикновено не ме безпокоят, но...

– Но сега ни следват – отвърнах аз. – Това не е хубаво.

Отново огледах улицата. Не забелязах нищо нередно, но не се съмнявах, че Мег е зърнала сияйните мехури. Много духове се явяваха по такъв начин. Собственият ми баща, Зевс, веднъж приел образа на сияен мехур, за да съблазни смъртна жена. Защо смъртната е намерила това за съблазнително, нямам представа.

– Трябва да влезем – казах. – Пърси Джаксън ще ни помогне.

Но Мег не помръдна. Не бе показала страх, докато целеше биячите с боклук в онази уличка, но сега явно се чудеше дали да натисне звънеца. Хрумна ми, че може и да е виждала полубогове преди. Може би тези срещи не бяха минали добре.

– Мег – казах аз. – Разбирам, че някои полубогове не са свестни. Мога да ти разказвам много истории за онези, които бях принуден да убия или превърна в билки...

– В билки?

– Но на Пърси Джаксън винаги може да се разчита. Няма от какво да се боиш. А и той ме харесва, аз го научих на всичко, което знае.

– Така ли? – намръщи се тя.

Невинността ѝ ме очарова донякъде. С толкова много неща не беше наясно...

– Разбира се. А сега да вървим.

Позвъних на звънеца. След няколко мига чух приглушения глас на жена.

– Да?

– Здравейте – казах. – Аз съм Аполон.

Мълчание.

– Богът Аполон – добавих, като прецених, че може би е необходимо да съм по-конкретен. – Това трябва да е домът на Пърси, нали?

Последва още мълчание, след което чух два гласа да си шептят нещо. Предната врата изскърца. Аз я отворих. Точно преди да вляза вътре, долових движение с крайчеца на окото си. Загледах се в тротоара, но отново не забелязах нищо.

Може би бях видял отражение. Или светлина, проблеснала в снежинка. А може би наистина имаше сияен мехур. Скалпът ме засърбя от напрежение.

– Какво? – попита Мег.

– Вероятно нищо – опитах да звуча бодро. Не исках Мег да хукне да бяга, при положение че бяхме толкова близо до безопасността. Вече бяхме заедно. Щеше да се наложи да я последвам, ако тя ми заповядаше, а няхах желание да живея завинаги на онази уличка. – Да се качваме. Не можем да караме домакините да чакат.

След всичко, което бях сторил за Пърси Джаксън, разчитах на по-топло посрещане. Прегръдки и сълази, няколко димящи жертвоприношения, малко тържество в моя чест... всичко това щеше да бъде съвсем подходящо.

Вместо това младежът отвори вратата на апартамента и каза:

– Защо?

Както винаги, бях смаян от приликата с баща му Посейдон. Имаше същите синьо-зелени очи, същата тъмна рошава коса, същите красиви черти, които лесно се изкривяваха от смях, но и от гняв. Пърси Джаксън обаче не ходеше като

баща си по къси гащи и хавайски тениски. Бе обут в парцаливи дънки и син суитшърт с качулка, на който пишеше: ПЛАУВЕН ОТБОР.

Мег отстъпи назад в коридора и се скри зад мен.

– Пърси Джаксън – пробвах да се усмихна. – Бъди благословен. Нуждая се от помощта ти.

– Коя е приятелката ти? – Пърси погледна към Мег.

– Това е Мег Макафри – казах аз. – Полубогиня, която трябва да бъде отведена в лагера на нечистокръвните. Тя ме спаси от улични хулигани.

– Спасила те... – Пърси се взря в насиненото ми лице. – Искаш да кажеш, че не просто си маскиран като пребит тийнейджър. Какво е станало с теб, пич?

– Нали споменах уличните хулигани?

– Но ти си бог.

– По-скоро бях.

– Беше? – премигна Пърси.

– Освен това – рекох – съм почти сигурен, че ни следят злонамерени духове.

Ако не знаех колко много ме обича Пърси Джаксън, можех да се закълна, че се кани да ме фрасне във вече счупения нос.

– Хубаво – въздъхна той. – Двамата може да влезете.

ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ ОТ
Рик Риърдън

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

Похитителят на мънии
Морето на чудовищата
Проклятието на титана
Битката за лабиринта
Последният олимпийец

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП

Изчезналият герой
Синът на Нептун
Знакът на Атина
Домът на Хадес
Кръвта на Олимп

Досиетата на героя
Дневниците на героя

Гръцките богове на Пърси Джаксън
Гръцките герои на Пърси Джаксън

ХРОНИКИТЕ НА КЕЙН

Червената пирамида
Огненият престол
Сянката на змея

МАГНУС ЧЕЙС И БОГОВЕТЕ НА АСГАРД

Мечът на лятото